

Jamie

Ogen dicht, genieten van het liedje

Westland

Het cliché is enorm, maar was zelden zo raak: Di-rect is groot gegroeid. Op het nieuwe album *Daydreams In A Blackout* heeft de Haagse band de laatste restjes jeugdige punkpop definitief ingeruild voor een dynamisch en melodius, maar ook opvallend ingetogen en sfeervol rockgeluid. Volwassen, inderdaad. Zo ook het gedoseerde en relaxte spel van drummer Jamie Westland. 'Dit had ik tien jaar geleden niet gekund.'

tekst Han Neijenhuis foto's Dennis Boxem

Het eerste waar we in de opnameruimte van de Haagse Basement studio tegenaan lopen is de oude DW kit van Jamie Westland. De vierdelige groene kit is volledig gemiked. Westland gebruikt hem dan ook vaak tijdens de spaarzame repetities van Di-rect, maar heeft er ook een groot deel van het nieuwe album mee ingespeeld. Opmerkelijk, want het is zijn allereerste drumkit, pakweg zeventien jaar geleden zelf gekocht. Van z'n eigen spaarcentjes? 'Nou eigenlijk heeft m'n vader het voorgeschoten', grinnikt de drummer. 'Maar ik heb 'm later wel terugbetaald.'

Het is nog een prima kitje, laat Jamie Westland vervolgens horen. Relatief dunne ketels, de vellen van de 14" tom en de 16" floortom losjes gestemd. 'Dan krijg je zo'n lekkere oude sound', zegt Westland terwijl hij een paar keer op de toms slaat. 'Eigenlijk kun je best veel verschillende geluiden uit zo'n kit halen. Wel of niet afplakken, andere vellen; mogelijkheden zat.' Hij wijst vervolgens op de snare. Deels gedempt met iets dat op een theedoek lijkt, vel redelijk strak gestemd, het snarenmatje daarentegen wat losjes, zodat de trommel lekker resonanceert. 'Klinkt haast als de jaren tachtig', demonstreert Westland met een paar welgemikte slagen. 'Het blijft gewoon een fijne kit.'

Tienerrockband

Dat geldt trouwens ook voor een veertig jaar oude Pearl, die hij van een kennis mocht lenen, en de

Ludwig Legacy, waar hij de laatste jaren live op heeft gespeeld. Ook deze drumstellen heeft hij gebruikt op *Daydreams In A Blackout*. 'Ik heb zo veel mogelijk per nummer bekeken welke kit ik het beste vond passen. Maar soms was het ook maar net wat er voorhanden was. Tijdens de albumopnamen hebben we ook getourd, dus m'n Ludwig stond vaak in de vrachtwagen. Maar de Ludwig en de DW lijken aardig op elkaar; ze hebben allebei dunne ketels, dus het was niet zo'n probleem als de Ludwig er niet was. En die Pearl, die paste goed als het echt oud en trashy moest klinken. Mooi zo'n oude set, geen idee eigenlijk welk type. Volgens mij heeft die ooit een paar honderd gulden gekost. Haha.'

Vervolgens nemen we plaats op twee bureaustoelen, ergens midden tussen de gitaren en versterkers, en vertellen we Westland allereerst dat we zeer aangenaam verrast zijn door de op dat moment weliswaar nog ongemasterde, maar erg lekker klinkende nieuwe nummers. Tijd dus ook om de Haagse drummer het cliché voor te leggen.

Di-rect is nu écht groot gegroeid.

'Ja, dat lijkt wel zo hè. Niet dat we nu wijze en volwassen mannen zijn geworden, helemaal niet eigenlijk, maar muzikaal is er wel wat veranderd. We waren vijftien toen we begonnen. Dan zit je toch, zeg maar, in een wat andere levensfase. We waren een eigenwijze tienerrockband, een soort Blink-182. Iedere week in de Hitkrant, de meisjes lagen voor onze deur. Het was mooi, natuurlijk, maar op een

Nieuwe kit, grote sound

Voor de komende tour heeft Jamie Westland een nieuwe Ludwig Legacy tot zijn beschikking. Met een 22" bassdrum, 14" snare en 15" en 16" toms. 'Grote toms, ja. Als je daarop slaat, dan voel je ze ook. Dat lijkt me voor live wel eens te gek.'

De finish is Vintage Marine Pearl. 'Wit met een oud-gele tint, zeg maar. Erg mooi, vind ik.'

Verder speelt Jamie Westland op Zildjian bekkens, vooral K Dark Custom. Ook redelijk grote maten: 15" hihat, een 18" en 19" Dark Custom crash en een 22" Zildjian crash uit de A-serie. Daarnaast gebruikt hij ook een 20" Constantinople ridebekken als crash. Zijn ride is een 21" Zildjian uit de reguliere K-serie. 'Hetzelfde verhaal als met die toms. Als je zo'n grote crash raakt, dan gebeurt er iets. Je voelt het, veel laag erin. Het is heel raar als je dan weer op een 15" of 16" speelt, dat is dan heel iel. Dat grootse, dat vind ik te gek!'

- Direct speelt nieuwe single *Invincible* live bij Evers Staat Op
- Di-rect bij Giel Beelen, *Young Ones*
- Di-rect covert The Doors

SLAGWERK KRANT DIGITAAL

- coverinterview uit 2004 (SWK 121)

www.slagwerkkraant.nl/swkplus

gegeven moment ben je daar klaar mee. Dan wil je wat anders. We zien er anders uit, onze muzikale voorkeur is veranderd. Dat komt tot uiting in de muziek. Ons vorige album *Time Will Heal Our Senses* was al best een volwassen plaat. Deze misschien nog meer. We worden oud, haha!'

Hoe oud?

'Ik ben net dertig geworden. Nee, geen probleem hoor. Het maakt me niets uit. Je bent zo jong als je je voelt.' En weer breed lachend: 'Alleen de katers worden wat zwaarder, dat merk ik wel.'

Liedjesman

Daydreams In A Blackout lijkt vooral te draaien om de liedjes, en daarmee om de ijzersterke zang van Marcel Veenendaal. De band, en zeker ook Jamie Westland, speelt in dienst daarvan.

Meer dan ooit, zo lijkt?

'Jazeker. Dat vonden we allemaal enorm belangrijk. We hebben een paar goeie songwriters in de band. Al hun ruwe ideeën hebben we gezamenlijk hier in de studio uitgewerkt. De song en de melodie stonden centraal; als muzikanten wilden we elkaar niet in de weg zitten. Dat betekent dat we voor ons doen heel sober en ingehouden spelen. Als iemand dan eens even iets extra's doet, dan heeft dat ook gelijk veel impact. Ik ben een enorme liedjesman, dus dit bevalt mij heel goed.'

Inspiratie

Luisterde Jamie Westland vroeger naar bands als Blink 182, tegenwoordig wordt er heel andere muziek gedraaid in de bus van Di-Rect. Arcade Fire, Grizzly Bear, Bon Iver, Tame Impala, maar ook het volledige repertoire van de Beatles of de Stones. Westland: 'We inspireren elkaar enorm. Altijd heeft iemand wel weer iets nieuws gehoord dat ie te gek vindt. Dat draaien we dan onderweg naar een optreden.'

Gevraagd naar zijn favoriete drummers noemt Westland als eerste Stewart Copeland, maar ook Steve Gadd en Billy Cobham. En Duitser Benny Greb. 'Die vind ik echt te gek. Hij ziet zijn drumstel echt als muziekinstrument. Dat is enorm inspirerend.'

'Ik drum op de melodie van de zang, daarop baseer ik m'n groove en fills'

>> *Wat is jouw rol als drummer in dat songwriting-proces?*

'Ik ben eigenlijk een beetje de buitenstaander. De jongens kunnen soms uren discussiëren over een bepaald akkoord. Dan ga ik gewoon weg en hoor later wel wat ze hebben besloten. En als ik het niks vind, dan zeg ik dat. De theorie erachter interesseert me geen reet, iets klinkt lekker of niet. En het mooie is, ze luisteren ook altijd naar me. Zelf zitten ze er op een bepaald moment zo ver in, dan kunnen ze het niet meer objectief beoordelen. Mijn mening vinden ze heel belangrijk. Zo heeft iedereen een rol in de band.'

En de drumpartijen, die komen van jezelf?

'Meestal wel. Soms hebben de jongens een suggestie, en daar luister ik ook naar, maar het liefst ga ik gewoon een nummer spelen en dan kijk ik wat past. Ik luister veel naar de baslijn, maar vooral naar de zang. Dat is voor mij de *main thing* in een nummer. Ik drum op de melodie van de zang, daarop baseer ik m'n groove en fills.'

Funksample

De sterke titeltrack *Daydreams In A Blackout* begint met een simpele, maar aanstekelijke groove in achtsten, op een galmende floor of bass en een droge snare. Die groove loopt vervolgens het hele nummer door. *Is het een loop of heb je het zo strak ingedrumd?*

'Beide. Het basisidee van dit nummer is van Vince, onze toetsenist. Hij had er op de demo al een loop

onder gezet; die hebben we een soort van gefilterd. Daaroverheen heb ik gespeeld, op floor, bassdrum, snare en in het refrein een hihat. Op de snare zit nog ergens een hoog tamboerijnachtig soundje dat we van een seventies funksample hebben gehaald. Het is een hele lekkere, oud klinkende groove. Veel karakter en sfeer, maar ook helemaal in dienst van de song. Datzelfde geldt trouwens voor *You & I*; daarin hebben we ook de sample gemixt met mijn drums. De sample speelt continu zestienden op de hihat. Steeds diezelfde beat, dat zuigt echt mega; het wordt een soort hypnose, trance-achtig ja, deephouse eigenlijk.'

Je speelt verder opvallend weinig toms op de plaat. Ook niet in de fills.

'Het is misschien een tik van me, maar als ik in een bepaalde sound zit, dan blijf ik daar graag in

hangen. Een fill op de toms klinkt voor mij dan vaak als een hinderlijke onderbreking. Dan raak je de vibe kwijt. Liever blijf ik dan hangen op snare en hihat of bekken en probeer dan daarop in de dynamiek de variatie te maken. Lastig uit te leggen, maar dat is waar ik erg van hou. En het past goed in onze visie dat een liedje moet ademen, dat instrumenten elkaar niet moeten overbluffen.'

Ontdekking

En niet alleen de partijen zijn meer gedoseerd, ook het volume. Het lijkt of Jamie Westland op het nieuwe album een stuk zachter speelt dan we van hem gewend zijn.

'Reken maar. We hebben veel roommicrofoons gebruikt voor de opnamen. Dan blijkt dat hoe harder

je speelt, hoe lichter het eigenlijk klinkt. Zeker met wat dunnere ketels. Als je ergens op slaat of op trapt, dan gaat, zeg maar, het hele drumstel aan. En hoe harder je speelt, hoe meer herrie. Dat verstoort het geheel enorm, zeker als je vindt dat de muziek moet ademen. Ik was bijvoorbeeld gewend altijd rimshots

te spelen op mijn snare. Nu heb ik dat niet gedaan en de snare zelfs gedempt.

'Hetzelfde geldt voor de bekkens. Met die roommic's komen crashes heel hard binnen, dat kun je in de eindmix niet meer repareren. Dus ook dat heb ik veel meer gedoseerd. Het was ogen dicht, genieten

van het liedje en dat begeleiden. Dat was voor mij best een hele nieuwe ontdekking, ja. Dat had ik tien jaar geleden zeker niet gekund.'

Ga je het live ook rustiger aan doen?

'Ha nee, live is toch een ander verhaal. Ik hou van optreden en risico's nemen. We repeteren eigenlijk ook weinig. We nemen de liedjes samen door, maar echt vorm krijgt het pas tijdens de tour. Ik speel een spontane fill en bedenk me tegelijkertijd dat ik die fill morgenavond nog iets spectaculairder ga maken. Dan gebruik ik zeker wel m'n toms, ja. En live zal ik ook met meer power spelen dan tijdens de opnamen. Wat dat betreft is er ook weer niet zo veel veranderd bij Di-rect. Op het podium moet er energie zijn; je moet iets extra's brengen. Anders kunnen de mensen net zo goed thuis de cd draaien. Dus live knallen we nog net als vroeger.' ■

Drumles

Jamie Westland heeft jarenlang drumles gehad. Een jaar of vijf bij Hans Cleuver in Den Haag, en zeker ook zo lang van Oscar Kraal. Daarnaast kreeg Westland los-vaste lessen van mensen als Hans Eijkenaar. De laatste jaren heeft hij vooral veel funk leren spelen. 'Tower Of Power, James Brown en zo. Ik heb heel veel geleerd, maar op een bepaald moment vond ik het mooi geweest met die lessen. We speelden zo ontzettend veel; ik had dan op dinsdag geen zin meer om ook nog naar drumles te gaan. Bovendien, ik ben gewoon een bandjesdrummer. Ik kan prima noten lezen, maar bij Di-rect heb ik dat niet nodig. Ik speel op gevoel.'